

λίθων του διηρηπάγη και διενεμήθη μεταξύ δλίγων στρατιωτών.

Ἐμπορός τις ἄρμένιος Σχάφρας καλούμενος, γνωστός δὲ ἔπειτα γενόμενος ἐν Ἀστραχάν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑκατομμυριοῦχος, κατόκει τότε μετὰ δύο ἀδελφῶν του ἐν τῇ πόλει Βασσόρα. Ἡμέραν τινὰ ὄπλαρχηγός τις ἐξ Ἀφγανιστάνης παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν και τῷ προέτεινε νὰ ἀγοράσῃ μέγαν ἀδάμαντα, πιθανώτατα τὴν «σελίην των ὄρων», ὡραῖόν τινα σμάραγδον, ὑπερμέγεθες ῥουβίνιον και ἄλλους τινας λίθους μικροτέρου λόγου. Ἐζήτηε δὲ διὰ τὸ ὅλον μετρίαν τιμὴν. Ὁ Σχάφρας ἐξεπλάγη και προφασίζόμενος ὅτι δὲν ἔχει πρόχειρα χρήματα, παρεκάλεσε τὸν ὄπλαρχηγὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ἀργότερα, προσθέτων ὅτι ἐπεθύμει νὰ συνεννοηθῇ και μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Ἀλλ' ὁ κάτοχος τοῦ θησαυροῦ φοβούμενος ἴσως ἀπιστίαν τινὰ δὲν ἐπέστρεψε πλέον.

Ὁ Σχάφρας και οἱ ἀδελφοὶ του ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν ἐπανεύρωσιν, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ἐκεῖνος εἶχεν ἤδη ἀπέλθει ἐκ τῆς Βασσόρας. Μετὰ τινα χρόνον ὅλιως τυχαίως ἐπανεύρεν ὁ Ἀρμένιος τὸν πωλητὴν εἰς Βαγδάτιον, ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς αὐτὸν και ἠγόρασε τοὺς λίθους ἀντὶ 270 χιλιάδων φράγκων περιπού. Ἐκρινε δὲ καλὸν ὁ Σχάφρας νὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸ πρᾶγμα και διὰ τοῦτο ἐπανελθὼν εἰς τὴν Βασσόραν ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὸ σῆνηθες ἔργον του.

Δώδεκα ἔτη μετὰ ταῦτα ἀπεφάσισεν ὁ Σχάφρας νὰ καταλίπη τὴν Βασσόραν και νὰ ἀπέλθῃ πρὸς πώλησιν τοῦ θησαυροῦ του. Ἐπορεύθη λοιπὸν πρῶτον μὲν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖθεν εἰς τὴν Γερμανίαν και Ὀλλανδίαν και ἀποκατεστάθη ὀριστικῶς εἰς τὸ Ἀμστελδάμον. Ἐκεῖ ἔκαμε γνωστὸν τὸν θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον ἐκέκτητο και προέτεινε τὴν ἀγορὰν αὐτοῦ εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης.

Μόλις ἐγνώσθη ἡ ἀξία τοῦ ἀδάμαντος, πολλὰ κυβερνήσεις ἔκαμον προσφορὰς πρὸς τὸν Ἀρμένιον, πρὸ πάντων δὲ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις προσήνεγκε μέγα ποσὸν, ὅχι ὅμως και ὅσον ἐζήτηε ὁ Σχάφρας. Ἐν τῷ μεταξῦ τούτῳ παρουσιάσθη ὡς ἀγοραστής και ἡ ῥωσικὴ Αὐλὴ και ἤρχισε διαπραγματεύσεις. Προσεκάλεσε δὲ αὐτὴ διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν διαπραγματεύσεων τὸν Σχάφραν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Πετρούπολιν, ὑπέσχετο δὲ ἂν ἀπετύγχανον αἱ διαπραγματεύσεις νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὸ ταξιδιόν του. Ὁ ἔμπορος μετέβη ἐκεῖ και ἤρχισε τὰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν ἀδάμαντοπώλην τῆς Αὐλῆς, καλούμενον Λαζάρφ, ὅστις προέτεινεν αὐτῷ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπουργοῦ Πάνιν τὰ ἐξῆς: νὰ ἀνακηρυχθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος εὐγενῆς, νὰ λαμβάνῃ ἐτησίαν σύνταξιν ἐφ' ὄρου ζωῆς ἐξ χιλιάδας ῥουβλίων, πεντακοσίας δὲ χιλιάδας

ῥουβλίων ἐφ' ἅπαξ, πληρωτέας ὅμως εἰς δύοσι. Καὶ ἐδέχθη μὲν ὁ Σχάφρας τοὺς ὄρους τούτους ὡς πρὸς τὰ χρήματα, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ἀνακηρυχθῶσιν εὐγενεῖς και οἱ ἀδελφοὶ του και πρὸς τοῦτους νὰ λάβῃ αὐτὸς και ἄλλα τινὰ προνόμια. Ὅργισθεῖς ὁ ὑπουργὸς διὰ τὰς μεγάλας ταύτας ἀπαιτήσεις διέκοψε τὰς διαπραγματεύσεις και ἔστειλεν ὀπίσω τὸν ἀδάμαντα, ὅστις εἶχεν ἤδη παραδοθῆ πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ἡ μακρὰ ἐν Πετρούπολει διαμονὴ εἶχε στενοχωρήσει τὸν Ἀρμένιον, εἶχεν ἀυξήσει οὗτος πολὺ τὰ ἐξοδά του, τὸ δὲ σπουδαιότερον βασιζόμενος ἐπὶ τῆς πωλήσεως τοῦ ἀδάμαντός του εἶχε δανεισθῆ μεγάλη ποσὰ εὐρίσκετο λοιπὸν κατάχρεως και σχεδὸν ἐστερημένος και τῶν ἀναγκαίων, πολὺ δὲ ἐσυλλογίζετο και τὸ ὅτι ἡ ῥωσικὴ Αὐλὴ ἦτο ἐν γνώσει τῆς στενοχωρίας του και θὰ ἐζήτηε βεβαίως νὰ τὴν ἐπωφεληθῇ.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ καταλίπη κρυφίως τὴν Πετρούπολιν, ὕπερ και ἐπραξεν, ἐξῆ δὲ ἐπὶ τινα χρόνον κρυπτόμενος ἐν Ἀστραχάν. Ἐκεῖ τὸν ἀνεύρεν ὁ κόμης Γρηγόριος Ὀρλώφ, ὅστις ἔλαβεν ἐντολὴν ν' ἀρχίσῃ και πάλιν τὰς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ἀδάμαντος, αἵτινες κατέληξαν πλέον ὀριστικῶς εἰς τοὺς ἐξῆς ὄρους: ἔγεινε εὐγενῆς ὁ Σχάφρας και ἔλαβεν ἐφ' ἅπαξ μόνον 450,000 ῥουβλίων, ἀφ' ὧν πρέπει, ὡς λέγεται, νὰ καταβιθασθῶσιν 170 χιλιάδες δι' ἐξοδα, τόκους και λοιπὰ. Λαβὼν τὰ χρήματα ὁ Ἀρμένιος ἀποκατεστάθη ἐν Ἀστραχάν, ὅπου ἤυξησε τὴν περιουσίαν του και ἔδωκε πλουσιωτάτας προΐκας εἰς τὰς κόρας του, (υἱὸν δὲν εἶχεν), ἀλλ' οἱ γαμβροὶ του κατεσπατάλησαν ἔπειτα τὰ πάντα. Δ.

Αἱ κολοσσιαῖαι χρηματικαὶ περιουσίαι αἱ σχηματισθεῖσαι πρὸ τῆς μεγάλης ἡμῶν ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῶν θαλασσιῶν μας (Γόρσιων, Σπετσιωτῶν και Φαριανῶν), και τὰς ὁποίας ἡ Θεία Προνοία, ἐν τῇ ἀκατανόητῳ αὐτῆς οἰκονομίᾳ, προώρῃσεν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπεκτηθήσαν μετ' ἀπιστεύτων κόπων και κινδύνων. Ἐκτὸς τῶν φυσικῶν στοιχείων και τῶν ἀναριθμητῶν δυσχερειῶν, ὅσαι παρενόηλλοντο παρὰ τῆς Τουρκικῆς δυναστείας, οἱ θαλασσινοὶ μας εἶχον τοὺς ἀδιαιλλήτους ἔχθρους αὐτῶν Ἀλγερινούς, Τριπολίτους και Τουνζίνους πειρατὰς, ὅτινες και ἐντὸς αὐτῶν ἀκόμη τῶν Εὐρωπαϊκῶν λιμένων ἐπερῶντο πολλὰκις νὰ τοὺς ἀρπάσωσιν, ἔπρεπε δὲ νὰ διαλάβωσι τοὺς ἀποκλείοντας τὰ Γαλλικὰ και Ἱταλικὰ παράλια Ἀγγλικούς στόλους, νὰ περιφρουροῦσι δὲ ἡ νὰ καταπολεμῶσι και τὰ Γαλλικὰ καταδρομικὰ, και οὕτω νὰ δύνωνται νὰ εἰσέρωσιν ἐντὸς τῶν Γαλλικῶν ἢ Ἰσπανικῶν λιμένων, ὅπως ἀκριβοπωλώσι τὰ φορτία των. Ἐποτε ὅμως δὲν ἤδύνατο νὰ πτοήσει τοὺς ἀτρομήτους ναυτικούς μας κατασκευασθέντες πλοῖα και ταχύπλοα κατάλληλα διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις των, και ὀπλιζόντες αὐτὰ ἐν εἰδεί πολεμικῶν, κατὰ τὴν πολεμικὴν ἀποσκευὴν και τὸν ἀριθμὸν τοῦ πληρώματος, ἐνήργουν ταυτοχρόνως και τὸ ἐμπόριόν των μετὰ θυραυσίας ἐνεργητικότητος και ἐπιτυχίας, ἐγυμνάζοντο δὲ και εἰς τὸν πόλεμον ἀνεπαισθήτως, διότι ἠναγκάζοντο νὰ πολεμῶσι και κατὰ τῶν Ἀφρικανῶν πειρατῶν, και κατὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν αὐτῶν πολλακίς. Ἐνθὺ δὲ πολλαὶ και ἄλλαι νῆσοι και λιμένες τοῦ Αἰγαίου και τῆς Μεσογείου εἶχον και πλοῖα και κερὰλια και ναῦτας, μόνον οἱ κάτοικοι τῶν τριῶν νήσων Σπετσῶν, Ἰδρίας και Φαρόν μετέρχοντο τὸ ἐπικινδυνώσαντο τοῦτο εἶδος τοῦ ἐμπορίου, διὰ

φοροι δὲ πλοίαρχοι εἶχον ταξειδεύσει πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ μέχρι τῆς Ἀμερικῆς ἄνευ ὁδηγῶν, ὅπερ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίους ἔκαμεν οὐ σμικρὰν ἐντύπωσιν. Ἐὰ ἐπόμενα τρία ἀνέκδοτα τῶν γενναίων Σπετσιωτῶν ἠρρανόθημεν ἐκ τῶν «Ναυτικῶν» τοῦ κ. Ἀναστασίου Ὀρλάνδου.

Σ. τ. Δ.

ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΣΠΕΤΣΙΩΤΑΙ

Ὁ Νικόλαος Κατραμάδος κατέπλευσε μὲ τὸ καταδρομικὸν τοῦ πλοίου πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὅλα τὰ παράλια τῆς Συρίας καὶ Ἀφρικῆς μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαρῶκου. Κατακτῆσας ἔρημὸν τινα νῆσον Ζέμπραν καλουμένην, καὶ κειμένην πλησίον τῆς ξηρᾶς τῆς Ἀφρικῆς πρὸ τοῦ στομίου τοῦ κόλπου τῆς Τύνιδος, εἶχεν ἀποκλείσει ὅλην τὴν ἀκτοπλοῖαν τῆς Ἀφρικῆς, ἀρπάζων τὰ ἐχθρικά πλοῖα καὶ ἀπὸ τῶν λιμένων. Ὁ βίος τοῦ γενναίου τούτου ἀνδρὸς, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τύχη, εἶναι ἄξιος νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν τοῦ Jean Barth τῆς Γαλλίας.

*

Τῷ 1796, ὁ Βασίλειος Α. Γκίνης, ἐξαπατήσας τῶν Ἀγγλῶν ἀποκλειστικῶν τῆς Τουλῶν τὴν προσοχὴν, προσωρμίσθη ἐξ ἀνάγκης μὲ τὸ πλοῖόν του εἰς Γαλλικὸν τινα ὄρμον. Ἀγγλικὴ δὲ τις φρεγάτα, ἰδοῦσα τὸ πλοῖον καὶ μὴ δυναμένη ἔνεκα τῆς γαλήνης νὰ τὸ πλησιάσῃ, ἔπεμφε διὰ νυκτὸς κατ' αὐτοῦ πολλὰς λέμβους πλήρεις στρατιωτῶν, ἵνα τὸ κυριεύσῃ. Πραγματικῶς οἱ Ἀγγλοὶ ἐφορμήσαντες, ἐπέβησαν μὲν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλ' ἰσχυρὰν ἀπαντήσαντες ἀντίστασιν, καθ' ἣν καὶ ναῦται καὶ ἀξιωματικοὶ τινες ἐφρονέθησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσι. Μετ' ὀλίγον ἐπανέλαβον τὴν προσβολὴν οἱ Ἀγγλοὶ διὰ τῶν λέμβων πάλιν, καὶ μετὰ μεγαλητέρας πεισμονῆς, ἀλλ' ἀπεσοθήθησαν καὶ αὐθις μὲ νέαν ζημίαν των. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἦν προσωρμισμένον τὸ πλοῖον, δὲν ἦτον ἰσχυρὸν, ὥστε νὰ προστατεύῃ τὸ πλοῖον ἀπὸ τοῦ μεγάλου πυρὸς τῆς φρεγάτας, ἧτις οὐδόλως ἀπομακρυνομένη, ἀνέμενον ἀρμόδιον πρὸς ἐπίθεσιν ἔνεμον, ὁ Γκίνης, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ ἐκείσε σταθμεύοντος Γάλλου ἀξιωματικοῦ, ἔκκυσεν ἐκουσίως τὸ πλοῖόν του, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν παροργιζομένων Ἀγγλῶν, καὶ διευθύνθη εἰς τὰ Παρίσια. Ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις, θαυμάσασα τὴν γενναίωσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸν ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα, ὅστις διέκρινεν αὐτὸν, ἀντήμεψεν αὐτὸν γενναίως, χαρίσασα αὐτῷ ἐν τῶν ἐν τῷ λιμένι τῆς Μασσαλίας ὠραίων εὐρωπαϊκῶν πλοίων, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εἶχε δημεύσει, πλήρες φορτίον ζακχαρέων καὶ καφφέων, καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν Ὑποπρόξενον τῆς Γαλλίας ἐν Σπέτσαις.

*

Ὁ Ἰωάννης Βούκουρης, προκειμένου νὰ ναυ-

λώσῃ τὸ πλοῖόν του ἐπωφελῶς ἐκ Βαρκελλόνης τῆς Ἰσπανίας διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ἐπειδὴ οἱ ναυλωταὶ δὲν ἤθελον νὰ τὸν ναυλώσωσι διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι δὲν εἶχε καὶ δὲν ἤθελε νὰ συμπαράλαβῃ ὁδηγὸν Εὐρωπαϊκόν, αὐτὸς ἐπιμένων νὰ τοῖς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁδηγοῦ, παρακατέθεσεν ὡς ἐγγύησιν ὅλα τὰ κεφάλαιά του, καὶ κατορθώσας τὴν ναύλωσιν τοῦ πλοίου του, ἐξετέλεσε τὸν διάπλουν του καὶ εὐτυχῶς καὶ ταχέως μὲ Ἰσπανοὺς ναύτας, μὴ παρακολουθησάντων αὐτὸν τῶν Σπετσιωτῶν ναυτῶν του, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὅτι δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ ὁδηγόν· ἐπανελθὼν δ' ἐξ Ἀμερικῆς περὶ τὰ τέλη τοῦ 1820 εἰς Βαρκελλόνην, καὶ διαλύσας τὸ ἐξ Ἰσπανῶν πλήρωμά του, ἀπεφάσισε καὶ ἔφερεν εἰς Σπέτσας τὸ πλοῖόν του (τὸ ὅποιον δὲν ἦτο καὶ μικρὸν) μετὰ μόνον τριῶν ἄλλων προσώπων, ἧτοι τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου, τοῦ ἐξαδέλφου του Νικολάου Βούκουρη, καὶ ἑνὸς Ἰσπανοῦ χωλοῦ μαγειροῦ, καὶ τοῖ κομιζῶν μεγάλα κέρδη εἰς μετρητὰ καὶ κριμέζον. Ὁ αὐτὸς πωλήσας τὸ 1835 χροῖν συμφέροντος εἰς Κάδιξ τὰ τε πλοῖόν του καὶ δύο φορτία του, ἐπέστρεψεν ἐκεῖθεν εἰς Σπέτσας μετὰ δύο μόνον Σπετσιωτῶν ναυτῶν του ἐπὶ μικρᾶς τινοῦ ἰσπανικῆς λέμβου, ἣν ἐπὶ τούτῳ ἠγόρασεν εἰς Κάδιξ. Τὴν τόλμην του ταύτην ἡ τότε Ἑλλην. Κυβέρνησις ἐπήνεσε διὰ Β. Διατάγματος, ὡς ἐξῆς·

Ἄρ. Πρ. 13.

Δ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ ὑπολιμενάρχης Σπετσῶν

Πρὸς τὸν κ. Ἰωάνν. Γ. Βούκουρη, πλοίαρχον κτλ.

Δυνάμει Β. Διατάγματος ἀπὸ 4931 τοῦ λήξαντος ἀρτίως μηνὸς Δεκεμβρίου 1835, σπειδόμεν νὰ σὰς ἐκφράσωμεν, Κύριε, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Α. Μ. διὰ τὴν ὁποίαν ἐδείξατε κατὰ τὴν ἀπὸ Ἰσπανίας εἰς Ἑλλάδα ἐντὸς μικρᾶς λέμβου ἐπιστροφὴν σας, ἐμπειρίαν περὶ τὰ ναυτικὰ καὶ τόλμην.

Ταύτην δὲ τὴν Ὑψηλὴν τῆς Α. Μ. εὐχαρίστησιν μετοχγεύομεν κατὰ συνέπειαν προσκλήσεως τοῦ Κεντρικοῦ Λιμενάρχου Ὑδρας ὑπ' ἀριθ. 2,109, ἐκδοθείσης δυνάμει Διατάγης τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτ. Β. Γραμμῆς τῆς Ἐπικρατείας, ὑπ' ἀριθ. 11,040, τοῦ 1835.

Τῆ ὁ Ἰανουαρίου 1835.

(Γ. Σ.)

Ὁ ὑπολιμενάρχης

Γ. ΟΡΛΑΝΔΟΣ.

Ὁ γενναῖος καὶ φιλόπατρις Ἰωάννης Βούκουρης ἐδωρήσατο εἰς τὸ ἔθνος ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ τὰς ὑπὲρ πατρίδος χρηματικὰς θυσίας του, ἐκ δρ. 60,000, κατὰ τὸ εἰς χεῖρας τῆς οἰκογενείας του ἐπίσημον εὐχαριστήριον τοῦ Κυβερνήτου.

Ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι ὑπάρχουσι 240 ὀστά. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιά ἔχει 92,160 παλμῶν καθ' ἑκάστην.